

VRIENDEN- en PETANQUE ONTMOETING MET DE KRINGEN VAN BRUSSEL EN GENT OP 1 SEPTEMBER (VERSLAG)

Zondagmorgen half acht: genietend van mijn knapperig ochtendbroodje blijf ik het een verstandig besluit vinden om gisteravond het niet te bont en te laat te hebben gemaakt op het feestje bij de burens. Een echte sporter moet al eens pijnlijke offers kunnen brengen. Met enig plezier denk ik terug aan onze geanimeerde discussie met de jeugdige vrienden rond het begrip 'petanque'. Deze benaming roept vaak ten onrechte het romantische beeld op van lommerrijke zuiderse pleintjes met vooral oudere heertjes met het onvermijdelijke glas pastis bij de hand. Met mijn betere overtuigingskracht probeer ik dit beeld realistisch bij te stellen. Speltechniek, balgevoel, teamspirit, zelfkennis, soepelheid het zijn allemaal woorden waarmee ik rijkelijk mijn lievelingssport verdedigd heb, maar aan de monkelende lachjes te oordelen vrees ik dat ik louter mijn eigen zelve overtuigd heb. Dit alles maar om te zeggen dat ik samen met mijn vrienden van SKL er klaar voor ben om een ganse dag overtuigend te petanquen op vriendelijke uitnodiging van onze vrienden 'ex-collega's' uit Brussel.

Half negen: 23 sportievelingen staan op onze vaste afspraakplek verwachtingsvol uit te kijken naar 'busje komt zo', want zoals elke volwaardige beroepssporter laten we ons in stijl vervoeren.

Tijdens de trip wordt ik plotseling overvallen door een lichte paniekaanval: wat als mijn mede-en/of tegenstanders mijn ballen meer bij de burens zien belanden dan op het eigen terrein? Wat als mijn spelgenoten regelvreters blijken te zijn die elke worp ongenadig bediscuteren en afmeten? Veel tijd om in een stresssituatie te belanden blijft er niet over, want raar maar waar op zondag ligt Wemmel veel dichterbij Rotselaar dan tijdens de week! Alle angsten glijden als regendruppels van mij af bij het zien van Jonas, die ons als voorzitter van de uitnodigende gastkring op zijn alle charmantste manier verwelkomt.

Het is ons vrij vlug duidelijk dat we hier 'met ons gat in de boter zijn gevallen'. Een gezellige omkadering, piekfijne pleinen, een prima georganiseerde wedstrijdregeling, sympathieke leeftijdsgenoten, een voortreffelijk weertje, kortom alles is aanwezig om van deze dag een toppertje te maken.

Heerlijk ontspannen, perfect in 'kameraderie' stijl verloopt ons eerste spelletje. De eindstand ben ik inmiddels al lang vergeten maar de eerlijkheid gebiedt mij echter om te vermelden dat onze Christiane op haar eigen nonchalante wijze 'je ne sais quoi' winners gooide waarvan iedereen zowat groen van jaloezie uitsloeg. Zonder dikkenekkerig over te komen, mag ik (het is waar hé Pierre) toch zeggen dat ik het er meer dan behoorlijk van afbracht. (voor hetzelfde geld gooi ik morgen alle ballen op het nabije voetbalplein!)

Dit spelletje was zo'n meevaller, dat iedereen zich moeiteloos liet verleiden tot een tweede spelletje, maar dan zonder wedstrijdachtergrond. Christiane liet weer eens haar beste kantje zien, en sprokkelde met de losse pols heel wat puntjes bijeen.

En dan was het lunchtijd in het gezellige clubhuis. Samen met de vrienden worden de evaluaties uitvoerig becommentarieerd. De ene straalt al iets meer tevredenheid uit over zijn eigen prestaties dan de andere, de tactiek van de geduchte tegenstanders wordt grondig bestudeerd, uiteraard in de (ijdele?) hoop om onze puntenscore straks serieus op te krikken. Op competitief zijn staat gelukkig geen leeftijdsgrens. Ook in het kamp van de Gentse collega's zijn ze naar mijn mening volop tactische besprekingen aan het voeren. Waar we het uiteindelijk allemaal meer dan eens over zijn is dat we ons al ferm geamuseerd

hebben en dat het gepresenteerde diner van kip met een veredeld sausje ons heerlijk bevallen heeft.

Met nog meer zon dan beloofd door vriend Frank en al een beetje ingeburgerd beginnen we vol enthousiasme aan ons tweede wedstrijdspelletje.

Niet alleen de zon, maar ook de speelgenoten vallen voortreffelijk mee, ons Josephine (Joske, voor de kenners) is mijn teamgenote en onder invloed van haar dynamisch tempo stijg ik alweer boven mijn gemiddelde prestaties. Onnodig om te vertellen dat er dan ook met volle goesting een tweede (niet score gebonden) matchke werd ingelast.

Over het laatste spelletje kan ik kort zijn: ik heb op mijn donder gehad. Natuurlijk heb ik verontschuldigen (smoesjes?) te over: het beginnersenthousiasme was gezakt, ik begon stilaan moe te worden, mijn Gentse mannelijke medespeler was te galant en te bereidwillig voor de tegenspelers, en last but not least Christiane zat deze keer bij de rivaleploeg.

Lichtjes uitgeblust, en vooral oververhit door het microklimaat van Wemmel waren de fris pikante belegde broodjes een zegen om ons weer op te krikken.

De plechtige afscheidsceremonie werd ten volle gesmaakt, en ook onze Christiane ging verdiend met de pluimen (champagne!) lopen.

Nadat we onze gastheren meer dan terecht bedankt en gefeliciteerd hadden met hun perfect georganiseerde namiddag konden we in alle tevredenheid met ons busje weer de stiekem verkorte afstand tussen Wemmel en Rotselaar overbruggen. Als spreekwoordelijke kers op de taart kon ik nog een gelukkig Anderlecht zien pieken. Ja, ik blijf zoals een kapitein op een zinkend schip mijn club getrouw, in tegenstelling tot velen waarvan ik beleefdheidshalve geen namen ga noemen.

Woensdagnamiddag: terwijl ik dit verslagje neerpen blijkt mijn positieve ervaring van zondag nog steeds op grote hoogte nazinderen. Om in puntenmodus te blijven wil ik de organiserende Kring Brussel volgaarne een dikke tien toebedelen.

Genadeloos ga ik toch maar een puntje aftrekken, want tot mijn grote ontgoocheling heeft niemand, maar dan ook niemand deze week gebeld om met mij een transferaanbieding naar Wemmel te bespreken.

Tot volgend jaar dan maar zeker!

Moe maar gelukkig, een groepsfoto van de 3 deelnemende Kringen

Sportieve groetjes

Monique Leempoels